

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko „P.” S.A. w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje radcy prawnemu K. B.,
prowadzącemu Kancelarię Radcy Prawnego w P.
od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększoną
o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powódce M. S. w postępowaniu kasacyjnym,
- 3) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka M. S. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 maja 2017 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2016 r., oddalającego powództwo przeciwko P. S.A. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że zaskarżone orzeczenie zapadło w oczywistej sprzeczności z ustaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, zawartą m.in. w wyroku z dnia 9 maja 2012 r., V CSK 258/11, OSNC 2013, nr 1, poz. 9, zgodnie z którą weksel zawierający oznaczenie remitenta będącego osobą prawną poprzez podanie nazwy przedsiębiorcy niestanowiącej jego firmy jest nieważny.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet

oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się kwalifikowanego naruszenia prawa związanego z niezastosowaniem wykładni Sądu Najwyższego. Nie powinno umknąć uwadze skarżącej, że wskazany przez nią judykat Sądu Najwyższego dotyczył odmiennego stanu faktycznego niż występujący w niniejszej sprawie. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2012 r. odnosi się bowiem do braku w oznaczeniu remitenta nazwy formy przyjętej przez osobę prawną lub jej ustawowego skrótu, stanowiącej obligatoryjny element firmy. W niniejszej sprawie kwestionowano natomiast jedynie skrótowe użycie nazwy podmiotu gospodarczego, nie budzące wątpliwości co do jego tożsamości. Zasada odformalizowania obrotu, ograniczająca się do niebudzącego wątpliwości oznaczenia osoby prawnej oraz możliwości zidentyfikowania jej formy prawnej była wielokrotnie wyrażana przez Sąd Najwyższy zarówno w cytowanym orzeczeniu, jak i innych judykatach (zob. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., III CZP 54/13, OSNC 2014, nr 5, poz. 56).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu orzekł zaś na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.